

РЕШЕНИЕ

№ 5858

гр. София, 19.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.11.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Попова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **7313** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителна агенция „Медицински одит” - [населено място] против решение от 17.05.2011г. на Софийски районен съд, 111 състав, постановено по НАХД № 11578/ 2010г., с което е изменено Наказателно постановление № 27-99 АБ/ 12.08.2010г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит”. С последното на УМБАЛ [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 6, ал.1 от Закона за лечебните заведения във връзка с т.2.2 и т.2.3 от Раздел VII на Наредба № 30 от 19.07.2004 г. на Министъра на здравеопазването за утвърждаване на медицински стандарт „Ф. и р м”. С обжалваното решение първоинстанционния съд е намалил размера на определената имуществена санкция от 1500 на 500 лева.

Касаторът иска решението да бъде отменено като неправилно поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост по съображения, които систематизирани се свеждат до следното: актът за установяване на административното нарушение е съставен при спазване на разпоредбите на чл. 36, ал.1, чл. 37, ал. 1 и чл. 42 от ЗАНН; НП е издадено в съответствие с изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 и т.6 от ЗАНН, съдържа всички визирувани от закона реквизити и не накърнява правото на защита на нарушителя; при определяне на наказанието в размер на 1 500 лева е приложена разпоредбата на чл. 27,

ал. 2 от ЗАНН, като е взето предвид доброто финансово състояние на лечебното заведение, а също и целите, които се преследват с налагането на административното наказание - да въздейства предупредително върху нарушителя и възпитателно по отношение на другите субекти, които осъществяват нарушения.

Ответникът - УМБАЛ [фирма] не се представлява в касационното производство и не взема становище по жалбата.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд, С. град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 ЗАНН и от надлежна страна.

При разглеждането ѝ по съществуващото на спора и след проверка на съдебния акт съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира, че е неоснователна поради следното:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност пред СРС е било Наказателно постановление № 27-99 АБ/12.08.2010г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“, с което на УМБАЛ [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 6, ал.1 от Закона за лечебните заведения във връзка с т. 2.2 и т. 2.3 от Раздел VII на Наредба № 30 от 19.07.2004 г. на Министъра на здравеопазването за утвърждаване на медицински стандарт „Ф. и рехабилитационна медицина“.

След анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства СРС е приел от фактическа страна, че на УМБАЛ [фирма], за периода 16.06.2010г. до 18.06.2010г. е извършена проверка възложена със заповед № РД 27-99/14.06.2010г. на изпълнителния директор на ИА „МО“ от И. Г., И. П. и д-р Б. П. - служители при ИА „МО“. В хода на проверката е констатирано, че А. Д. З. постъпва на 20.05.2010г. за лечение в УМБАЛ [фирма], в отделение по физиотерапия и рехабилитация, с диагноза „увреждане на междупрешленни дискове в поясен отдел с радикулит“ и е изписана на 27.05.2010г. В история на заболяването № 5013/208 на пациентката З. лекуващият лекар в графата „Обективно състояние на пациента“ не документира оценка на рехабилитационния потенциал /не дава оценка на възможностите на организма за оздравяване/ и не създава рехабилитационна програма. За констатациите, направени в хода на проверката, е съставен констативен протокол № 27-99/23.06.2010г., а на 22.07.2010г. И. Г. съставя срещу УМБАЛ [фирма] АУАН № 27-99А за нарушение на чл. 6 от ЗЛЗ във вр. с т.2.2 и т.2.3 от Раздел VII на Наредба № 30/2004г. на МЗ. На 12.08.2010г., въз основа на така съставения АУАН изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“ издава обжалваното НП № 27-99АБ, с което на УМБАЛ [фирма] за нарушение на чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ във вр. с т. 2.2 и т. 2.3. от Раздел VII на Наредба № 30/2004г. на МЗ на основание чл. 116а от ЗЛЗ е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв.

Така установената от СРС фактическа обстановка кореспондира със събраните по делото писмени и гласни доказателства. При правилно установената фактическа обстановка изводите на СРС, в решаващия му състав, относно наличието на административно нарушение по чл.6, ал.1 от ЗЛЗ във вр. с т. 2.2 и т. 2.3. от Раздел VII на Наредба № 30/2004г. на МЗ, извършено от УМБАЛ [фирма], и тези за намаляване

размера на наложената имуществената санкция по чл.116а от ЗЛЗ от 1 500 лв. на предвидения минимален размер от 500 лв. съответстват на материалния закон.

Касационните оплаквания касаят приложението на чл. 27 от ЗАНН при извършеното от съда намаление на имуществената санкция до размера на предвидения от закона минимум. Нормата на чл. 116а от ЗЛЗ предвижда административнонаказателна отговорност за лечебно заведение, което извършва дейност по болнична медицинска помощ в нарушение на утвърдените медицински стандарт – имуществена санкция от 500 до 2000 лева. С атакуваното наказателно постановление на УМБАЛ [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

СРС в решаващия си състав е намалил размера на санкцията на 500 лева, на основание чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. Възраженията в касационната жалба за неправилно приложение на закона при изменение на наказателното постановление по размер са неоснователни. Определянето на размер на имуществената санкция близък до максимума, без да са изложени конкретни съображения от административнонаказващия орган в тази връзка, включително и относно финансовото състояние на лечебното заведение, не съответства на посочените в чл. 27, ал. 2 от ЗАНН критерии за индивидуализация на наказанието. При определяне на имуществената санкция в размер на 1500 лева от административнонаказващия орган не е отчетена тежестта на конкретното нарушение, наличието на смекчаващи и липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства. Настоящата инстанция споделя изводите на въззивния съд, че ниската степен на обществена опасност на деянието, обстоятелството, че е извършено за първи път и липсата на други отегчаващи обстоятелства налагат определяне на наказание имуществена санкция в минималния предвиден от чл.116а от ЗЛЗ размер от 500 лв. Отчитане единствено на доброто финансово състояние на лечебното заведение при определяне размера на наложеното му наказание не държи сметка за останалите визирани в чл. 27, ал.2 от ЗАНН критерии за индивидуализация на наказанието. Още повече, че от административнонаказващия орган не са изложени такива съображения при преценката на наложеното административно наказание, а обстоятелствата, свързани с имотното състояние на лечебното заведение се релевират за първи път в касационната жалба.

Неоснователни са и доводите на касатора, че по-високата по размер имуществена санкция обезпечава целите на наказанието. В тази връзка следва да се има предвид, че посочените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание се постигат и в случаите, в които неговия размер се определя в предвидения от закона минимум. Поради това с изменението на наказателното постановление, съдът не е засегнал превантивната и възпитателната функция на наложеното наказание.

По изложените съображения не са налице касационни основания по чл. 348 от НПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр.2 от ЗАНН и решението в обжалваната му част, в която наказателното постановление е изменено следва да се остави в сила.

За пълнота на изложеното, следва да се отбележи, че диспозитивът на постановения от СРС съдебен акт в частта, в която е потвърдено наказателното постановление е непрецизен. Съгласно чл. 63, ал.1, изр. 1 от ЗАНН правомощията на районния съдия във въззивното производство по ЗАНН се свеждат до следните възможности: да потвърди, да измени или да отмени наказателното постановление. В конкретния случай съдът е изменил наказателно постановление № 27-99 АБ/ 12.08.2010г. като е намалил наложената имуществена санкция и едновременно е потвърдил наказателното постановление „в останалата част”. С това съдът се е произнесъл по

законосъобразността на наложеното на УМБАЛ [фирма] едно единствено административно наказание по чл.116а от ЗЛЗ изцяло. Не е налице друга част на наказателното постановление – друго наложено наказание, по отношение на което съдът да дължи произнасяне съобразно чл. 63, ал.1, изр.1 от ЗАНН с отделен диспозитив. На това основание решението се явява недопустимо в тази част, но поради липсата на касационна жалба против потвърдителната част на съдебния акт, касационната инстанция не дължи произнасяне по неговата валидност и допустимост. Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд, С.–град, VIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.05.2011г. на Софийски районен съд, 111 състав, постановено по НАХД № 11578/2010г. в обжалваната част, с която е изменено Наказателно постановление №27-99АБ/12.08.2010г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит”.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: